

สาระ: ลูกๆ ที่แสนหวาน ลูกคือหน่วยกัฏย ผู้ที่จะกัฏยดวงวิญญาณทั้งหมดจากบ่วงกรรมของพวกเขาลูกต้องไม่ติดกับในบ่วงกรรม

คำถาม: ลูกควรจะทำแต่ฝึกฝนสิ่งใดเพื่อที่ดวงวิญญาณจะกลับมามีพลังอย่างยิ่ง ?

คำตอบ: เมื่อไหร่ก็ตามที่ลูกมีเวลาฝึกฝนที่จะอยู่อย่างละวางจากร่างกาย ด้วยการอยู่อย่างละวางดวงวิญญาณจะได้รับพลังกลับคืนและจะกลับมาเต็มไปด้วยพลัง ลูกคือทหารใต้ดินและได้รับการกำหนดแล้วว่า “โปรดระมัดระวัง” นั่นคือ “อยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียวและอยู่อย่างปราศจากร่าง”

โอมซานติ พ่อได้อธิบายความหมายของ “โอมซานติ” อย่างชัดเจนอย่างยิ่ง ที่ใดก็ตามที่มีกองทัพยืนอยู่พวกเขาจะได้รับการบอก ว่า “ระวัง!” ความระวังของพวกเขามีความเยียบสงบ ที่นี้ด้วยพ่อพูดกับลูกๆ: ระวัง! สิ่งนี้หมายถึง: การอยู่ในการจดจำระลึกถึงพ่อผู้เดียว ลูกพูดด้วยปากของลูกแต่ไม่เช่นนั้นแล้วลูกควรอยู่เหนือการพูดอย่างแท้จริง ระวัง! ลูกกำลังจดจำพ่อหรือไม่? ลูกได้รับการกำหนดของพ่อหรือศรีมัท ลูกได้ตระหนักรู้จักดวงวิญญาณและตระหนักรู้จักพ่อด้วยเช่นกัน โดยที่ไม่ได้จดจำพ่อ ลูกไม่สามารถจะกลายเป็นผู้เอาชนะบาป บริสุทธ์และสาโทประธาน นี่คือสิ่งหลัก พ่อพูดว่า: ลูกๆ ผู้เป็นที่รักที่สุดแสนหวานคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณและจดจำพ่อ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดอ้างอิงถึงเวลานี้แต่ผู้คนได้นำสิ่งเหล่านี้ไปสู่ช่วงเวลาอื่น พวกเขาคือกองทัพและลูกก็เป็นกองทัพด้วยเช่นกัน มีทหารใต้ดินด้วยพวกเขานั้นอยู่อย่างแฝงตัว ลูกเองนั้นก็เป็นผู้ที่อยู่ใต้ดินลูกคงอยู่อย่างแฝงตัวด้วยเช่นกันนั่นคือลูกคงอยู่อย่างดุดซบในการจดจำระลึกถึงพ่อ สิ่งนี้เรียกว่าใต้ดินไม่มีใครสามารถตระหนักรู้จักลูกเพราะลูกนั้นแฝงตัว การจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงของลูกนั้นแฝงตัว พ่อเพียงแต่พูดว่า: จดจำพ่อเพราะท่านรู้ว่าท่านจะไปด้วยการจดจำระลึกถึงที่ลูกๆ ที่สิ้นหวังและน่าสงสารนั้นจะได้รับประโยชน์ ลูกนั้นจะเรียกได้ว่าผู้ที่สิ้นหวังที่น่าสงสาร ไม่ได้มีผู้ที่สิ้นหวังและน่าสงสารใดในสวรรค์ ผู้ที่ติดกับในบ่วงพันธะนั้นก็กล่าวได้ว่าเป็นผู้ที่สิ้นหวังและน่าสงสาร เพียงลูกๆ เท่านั้นที่เข้าใจสิ่งนี้ พ่อได้อธิบายแล้วว่า: ลูกนั้นเรียกว่าเป็นประชากรด้วยพ่อนั้นก็เรียกว่าเป็นประชากรเช่นกัน พ่อได้อธิบายแก่ลูกซ้ำแล้วซ้ำเล่า: มีดินแดนแห่งความสงบไว้ในตาข้างหนึ่งและดินแดนแห่งความสุขในตาอีกข้างหนึ่ง ลูกเป็นเหมือนกับประชากรขณะที่เดินเหินนั่งและเคลื่อนไหวไปมาเพียงแต่อยู่อย่างเบาสบายเฝ้าแต่แสดงหนทางสู่ดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุขแก่ทุกคน เรือของทุกคนนั้นได้ติดอยู่ในดินแดนของความทุกข์และเหตุนี้เองพวกเขาจึงพูดว่า “โอ คนพวยเรือพาเรือของฉันข้ามฟากเกิด!” เรือของทุกคนนั้นติดกับดังนั้นใครเล่าจะกัฏยพวกเขา? ไม่ได้มีกองทัพกัฏยพวกเขาเพียงแต่ได้รับชื่อนั้น ในความเป็นจริงลูกคือกองทัพกัฏยและลูกกัฏยทุกคน ทั้งหมดนั้นติดกับในโซ่ตรวนของกิเลสทั้งห้าเหตุนี้เองพวกเขาจึงพูดว่า: ปลดปล่อยพวกเราเกิด! กัฏยพวกเราเกิด! พ่อพูดว่า: ลูกจะสามารถข้ามฟากไปด้วยการจาริกแสวงบุญแห่งการทรงจำระลึกถึงนี้ ในปัจจุบันทุกคนนั้นติดกับ พ่อนั้นเรียกว่าเป็นนายของสวนดอกไม้เช่นกัน ทั้งหมดนี้อ้างอิงถึงเวลาปัจจุบัน ลูกต้องกลายเป็นดอกไม้ ในเวลานี้ทั้งหมดคือหนามเพราะพวกเขานั้นมีความรุนแรงเวลานี้ลูกต้องกลายเป็นผู้ที่ไม่ก้าวร้าวรุนแรง ลูกต้องกลับมาบริสุทธ์ เพียงดวงวิญญาณที่บริสุทธ์เท่านั้นที่มาเพื่อก่อตั้งศาสนา พวกเขาไม่สามารถจะเป็นผู้ไม่บริสุทธ์ได้เมื่อดวงวิญญาณได้มาเป็นครั้งแรกเพราะพวกเขาบริสุทธ์จึงไม่มีทั้งดวงวิญญาณและร่างของเขาก็จะสามารถได้รับความทุกข์เพราะพวกเขาไม่ได้สะสมบาปใด ๆ เมื่อพวกเขาบริสุทธ์ก็ไม่ได้มีการทำบาปใด ๆ และดังนั้นผู้อื่นก็ไม่ได้ทำบาปเช่นกัน ลูกต้องคิดถึงทุกสิ่ง ดวงวิญญาณมาจากเบื้องบนนั้นเพื่อก่อตั้งศาสนาและแล้วราชวงศ์ของพวกเขาก็คงอยู่ต่อไป มีราชวงศ์ของศาสนาซิกข์เช่นกัน ชันยาสซีไม่มีราชวงศ์ พวกเขาไม่ได้กลายเป็นราชาในศาสนาซิกข์พวกเขามีมหาราชฯ ฯลฯ และดังนั้นเมื่อพวกเขาได้มาเพื่อก่อตั้งศาสนานั้นก็เป็นดวงวิญญาณใหม่ที่มา พระคริสต์ได้มาและก่อตั้งศาสนาคริสต์ พระพุทธเจ้าได้ก่อตั้งศาสนาพุทธและอับราฮัมได้ก่อตั้งศาสนาอิสลาม ศาสนาทั้งหมดของพวกเขานั้นได้รับชื่อตามผู้ก่อตั้ง (ชื่อของศาสนาและชื่อของผู้ก่อตั้งนั้นค่อนข้างใกล้เคียงกัน) ชื่อของศาสนาเทพนั้นไม่ได้เป็นเช่นนั้น เพียงพ่อที่ไม่มีตัวตนเท่านั้นที่มาและก่อตั้งศาสนาเทพ ท่านไม่ใช่ผู้มีร่างกาย ผู้ก่อตั้งศาสนาอื่น ๆ ทั้งหมดมีชื่อทางร่างในขณะที่ผู้เดียวนี้ไม่ใช่ผู้ที่มีร่างกาย ราชวงศ์นั้นก็คงอยู่มาในโลกใหม่ดังนั้นพ่อพูดว่า: ลูกๆ อย่างแน่นอนคิดว่าตนเป็นกองทัพทางจิต เมื่อผู้บัญชาการของกองทัพนั้นมาและพูดว่า “ระวัง!” ทุกคนก็จะยืนอย่างเร็วเพื่อที่จะระวัง ผู้คนเหล่านั้นก็จะจดจำครูของเขาเองหรืออยู่ในความเยียบสงบ อย่างไรก็ตามนั่นคือความเยียบสงบที่ปลอม ลูกรู้ว่าพวกเราคือดวงวิญญาณและศาสนาดั้งเดิมของพวกเราคือความสงบดังนั้นแล้วพวกเราควรจะจดจำใคร? เวลานี้ลูกได้รับความรู้นี้ ด้วยการอยู่ในการจดจำระลึกถึงด้วยความรู้บาปของลูกก็ถูกตัดทิ้ง ไม่มีใครอื่นมีความรู้นี้ ผู้คนไม่เข้าใจว่าพวกเขาเป็นดวงวิญญาณเป็นตัวของความสงบและพวกเขาต้องนั่งขณะที่ละวางจากร่างของตน ที่นี้ลูกได้รับพลังที่จะทำให้อีกสามารถคิดว่าตนเองเป็นดวงวิญญาณและนั่งในการจดจำระลึกถึงพ่อ พ่อได้อธิบายว่าลูก

ต้องคิดว่าตนเป็นดวงวิญญาณและนั่งขณะที่อยู่อย่างละวางอย่างไร ลูกๆ ดวงวิญญาณรู้ว่าเวลานี้ลูกต้องกลับบ้าน พวกเราคือผู้อาศัยของสถานที่นั้น พวกเราได้ลิ้มรสบ้านของเราเป็นเวลาหลายต่อหลายวัน ไม่มีใครอื่นเข้าใจว่าพวกเขาต้องกลับบ้าน ดวงวิญญาณที่ไม่บริสุทธิ์ไม่สามารถกลับบ้านและพวกเขาก็ไม่ได้มีใครที่จะอธิบายให้แก่พวกเขาว่าพวกเขาควรจะจดจำใคร พ่ออธิบาย: ลูกต้องจดจำเพียงผู้เดียว มีคุณประโยชน์ใดในการจดจำใครอื่น? ยกตัวอย่างผู้คนในหนทางของบักตีเฝ้าแต่พูดว่า “ชีวา ชีวา” แต่ไม่มีใครในบรรดาพวกเขาจะอะไรจะเกิดขึ้นด้วยการทำเช่นนั้น ไม่มีใครรู้ว่าด้วยการจดจำชีวาบาปของพวกเขาจะถูกตัดทิ้ง แน่نونลูกจะไต่ยีนเสียง จะมีเสียงแต่ไม่มีคุณประโยชน์ใดในสิ่งต่างๆ เหล่านั้น บาบาคเคยมีประสบการณ์ถึงกุรุลเหล่านั้นทั้งหมด พ่อพูดว่า: โอ้อรชุนละทิ้งพวกเขาทั้งหมด ลูกได้พบกับสัทกูรูแล้วและดังนั้นจึงมีความจำเป็นสำหรับใครในบรรดาพวกเขา สัทกูรูพาลูกข้ามฟาก พ่อพูดว่า: พ่อพาลูกไปอยู่เหนือโลกที่เป็นเช่นปีศาจ ลูกต้องไปข้ามมหาสมุทรของยาพิษ สิ่งต่างๆ เหล่านั้นทั้งหมดต้องมีการอธิบาย คนพายเรือคือผู้ที่คุมทิศทางเรือแต่ได้มีการให้ชื่อนี้เพื่อที่จะอธิบายแก่ลูก ท่านนั้นเรียกว่าเป็นปราชญ์ บาบานั้นคือบาปผู้ที่ให้ทานของลมหายใจแห่งชีวิต ท่านทำให้ลูกเป็นอมตะ ดวงวิญญาณนั้นกล่าวได้ว่าเป็นพลังชีวิต เมื่อดวงวิญญาณจากร่างพวกเขาก็พูดว่าพลังชีวิตได้จากไปแล้วและแล้วพวกเขาก็ไม่ได้ยินยอมให้แก่ร่างกาย เมื่อดวงวิญญาณอยู่ในร่างนั้นก็มิพละนามัยโดยที่ไม่มีดวงวิญญาณร่างนั้นก็เริ่มที่จะส่งกลิ่นเหม็นดังนั้นลูกจะทำอะไรกับการเก็บร่างนั้นไว้เล่า? สัตว์นั้นก็เลยไม่ทำเช่นนี้ด้วยเช่นกัน เป็นเพียงถึงเท่านั้นผู้ที่แม้ว่าลูกของพวกเขาจะตายก็ยังคงไม่ปล่อยวางจากซากศพนั้น ถึงแม้ว่าซากศพนั้นจะเริ่มส่งกลิ่นเหม็นพวกมันก็จะเพียงแต่ยึดซากศพนั้นไว้ สิ่งเหล่านั้นคือสัตว์ในขณะที่ลูกคือมนุษย์ ทันทีที่ดวงวิญญาณจากร่างพวกเขาก็จะพูดว่า: พวกร่างออกไปอย่างรวดเร็ว! ผู้คนก็จะพูดว่าดวงวิญญาณนั้นได้จากไปสู่สวรรค์แล้ว เมื่อพวกเขาได้นำซากศพไปเริ่มแรกเท่านั้นที่ชีตตรงไปยังเมรุเผาศพและแล้วก่อนที่จะพวกเขาก็เข้าสู่ภายในนั้นและทำการกราบไหว้บูชาพวกเขาก็หมั่นซากศพเพื่อที่ใบหนานั้นจะหันไปหาเมรุเผาศพเพราะพวกเขาคิดว่าเวลานี้ดวงวิญญาณนั้นกำลังจะไปสู่สวรรค์ ลูกได้แสดงสัญลักษณ์ของกฤษณะอย่างถูกต้อง เขากำลังเตะนรกทิ้งไป นี่ไม่ใช่ร่างของกฤษณะรูปและนามของเขาทั้งหมดนั้นได้เปลี่ยนไป พ่อได้อธิบายสิ่งต่างๆ อย่างมากมายและแล้วก็พูดว่า: มานมานะบาป! เมื่อลูกมาและนั่งที่นั่น จงระมัดระวัง! ให้สติปัญญาของลูกเชื่อมโยงอยู่กับพ่อ ความระมัดระวังนี้ของลูกคงอยู่ตลอดไป ตรานานเท่าที่ลูกมีชีวิตลูกต้องจดจำพ่อ เป็นเพียงด้วยการจดจำระลึกถึงเท่านั้นที่บาปทั้งหลายต่อหลายชาติเกิดของลูกจะถูกตัดทิ้ง หากลูกไม่มีการจดจำระลึกถึงบาปของลูกจะไม่ถูกตัดทิ้ง ลูกต้องจดจำพ่ออย่าได้ปิดตาของลูกขณะที่กำลังนั่งในการจดจำระลึกถึง ชันยาสซึ่งพร้อมกับปิดตาของตน บ้างก็จะไม่แม้แต่มองดูใบหน้าของผู้หญิง พวกเขา นั่งพร้อมกับมีผ้าปิดตาของพวกเขา เมื่อลูกนั่งที่นั่นลูกควรจะคงงจักรแห่งการสำนึกในตนเองของผู้สร้างและตอนเริ่ม ตอนกลาง และตอนจบของสิ่งสร้าง ลูกคือประภาคาร นี่คือการดินแดนของความทุกข์ในตาข้างหนึ่งลูกมีดินแดนของความทุกข์และในตาอีกข้างหนึ่งลูกมีดินแดนแห่งความสุข ขณะที่เดินเหินและเคลื่อนไหวไปมาคิดว่าตนเป็นประภาคาร บาบาอธิบายแก่ลูกด้วยตัวอย่างที่แตกต่างกัน ลูกดูแลตัวเองด้วยเช่นกัน ด้วยการกลายเป็นประภาคารลูกก็ให้คุณประโยชน์แก่ตนเอง อย่างแน่นอนที่ลูกต้องจดจำพ่อ เมื่อลูกพบใครบางคนบนถนนลูกต้องอธิบายแก่พวกเขา ลูกได้พบกับผู้คนมากมายผู้ที่รู้จักลูกด้วยเช่นกัน ผู้คนเหล่านั้นเพียงแต่พูดว่า “ราม ราม” กับกันและกัน บอกพวกเขา: พวกท่านรู้หรือไม่ว่านี่คือดินแดนของความทุกข์และนั่นคือดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุข? พวกท่านต้องการไปสู่ดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุขหรือไม่? เป็นสิ่งที่ย่างดาอย่างง่ายที่จะอธิบายสามภาพเหล่านี้แก่ใครก็ตาม “พวกเรากำลังให้สัญญาแก่พวกท่าน” ประภาคารนั้นก็ให้สัญญาด้วย นี่คือการที่ติดอยู่ในกรงขังของราวัน มนุษย์ไม่สามารถจะกักขังมนุษย์ได้ ประเด็นเหล่านั้นทั้งหมดเป็นประเด็นที่ปลอมที่มีขีดจำกัดในขณะที่ประเด็นนี้ไม่มีขีดจำกัด นั่นไม่ใช่งานรับใช้ทางสังคมของงานสังคมสงเคราะห์ ในความเป็นจริงนี่คืองานรับใช้ที่แท้จริง เรือของทุกคนต้องถูกพาข้ามฟาก สติปัญญาของลูกถามว่า: พวกเราจะสามารถรับใช้มนุษย์ได้อย่างไร? ก่อนอื่นใดบอกพวกเขา: พวกท่านมีกูรูเพื่อจะไปสู่ดินแดนแห่งการหลุดพ้นและบรรลุถึงพ่อ อย่างไรก็ตามพวกท่านไม่สามารถจะบรรลุถึงใครได้เพียงพ่อเท่านั้นที่แสดงวิธีการที่จะบรรลุถึงท่าน ผู้คนเหล่านั้นคิดว่าพวกเขาสามารถจะบรรลุถึงพระเจ้าด้วยการศึกษาคัมภีร์ ฯลฯ ด้วยการอยู่ด้วยความหวังเช่นนั้น พวกเขานั้นก็จะบรรลุถึงพระเจ้าในรูปใดรูปหนึ่งได้ในที่สุด พ่อได้อธิบายทุกสิ่งแก่ลูกแล้วว่าเมื่อไหร่ที่ลูกจะสามารถบรรลุถึงท่าน ลูกได้แสดงไว้ในรูปภาพ: ลูกต้องจดจำผู้เดียว ผู้ก่อตั้งศาสนาทั้งหมดก็ได้ให้สัญญาในวิธีนั้นด้วย นี่เป็นเพราะลูกได้ให้คำสอนเหล่านั้นและดังนั้นพวกเขาจึงได้ให้สัญญาในวิธีเดียวกันด้วย “พร้าชื่อของพระเจ้าเป็นเจ้า” พ่อ นั่นคือสัทกูรู ไม่เช่นนั้นแล้วก็จะมิมีผู้คนมากมายที่ให้คำสอนทุกประเภท พวกเขานั้นเรียกว่าเป็นกูรู ไม่มีใครรู้ถึงคำสอนที่จะอยู่อย่างปราศจากร่าง ลูกจะพูดว่า: จดจำชีพบบา เมื่อผู้คนเหล่านั้นไปที่วัดของชีวาพวกเขาก็มีนิสัยของการพูดคำว่า “บาบา” ต่อชีวา

เสมอ พวกเขาไม่ได้เรียกใครอื่นว่า “บาบา!” อย่างไรก็ตามพวกเขานั้นไม่ใช่ผู้ไม่มีตัวตนพวกเขาคือผู้ที่มร่างกาย ชีวาคือผู้ไม่มีตัวตนคือบาบาที่แท้จริง ท่านคือบาบาของทุกคน ดวงวิญญาณทั้งหมดนั้นปราศจากร่าง เมื่อลูกๆ นั่งที่นั่นนั่งในสำนักนี้ ลูกรู้ว่าลูกนั้นเคยติดกับอย่างไรวลานี้บาบาได้มาและแสดงหนทางแก่ลูกแล้ว ผู้อื่นทั้งหมดยังคงติดกับและไม่ได้กลับมาเป็นอิสระ ทุกคนจะมีประสบการณ์ของการลงโทษ และแล้วจะได้รับการปลดปล่อย บาบาเฝ้าแต่อธิบายให้แกลูกๆ: ลูกต้องได้รับผลรางวัลเล็ก ๆ แม้แต่หลังจากมีประสบการณ์ของการลงโทษ ผู้ที่ได้รับการลงโทษอย่างมากมายนั้นก็ทำลายสถานภาพของตนและแล้วก็ได้รับผลรางวัลเล็กน้อย หากลูกได้รับการลงโทษเล็กน้อยลูกจะได้รับผลรางวัลที่ดี นี่คือป่าของหนามทุกคนเฝ้าแต่ตีเมฆกันและกันเหมือนหนาม สวรรค์นั้นก็เรียกว่าสวนของอัลล่าห์ ชาวคริสต์เองก็พูดว่าดินแดนสุขาวดีคงอยู่ในบางเวลา สามารถจะได้มีมิติของสิ่งนั้นเป็นไปได้ที่ใครบางคนอาจจะมาจากศาสนานี้และดังนั้นเขาก็จะกลับมาสู่ศาสนาของเขา อย่างไรก็ตามนั้นจะเป็นอะไรเล่าหากใครบางคนเพียงแต่ได้เห็นบางสิ่ง? ไม่มีใครสามารถไปที่นั่นเพียงแต่ด้วยการได้เห็นสิ่งนั้น ไม่จนกว่าพวกเขาจะตระหนักรู้จักพ่อและรับความรู้นี้ ไม่ใช่ทุกคนสามารถไปที่นั่น มีเหล่าเทพน้อยนิดอย่างยิ่งที่นั่นในเวลานี้มีอินดูอยู่มากมาย แต่ดั้งเดิมแล้วพวกเขาเคยเป็นเทพอย่างไรก็ตามผู้คนเหล่านั้นเคยบริสุทธิ์และผู้คนเหล่านี้ไม่บริสุทธิ์ ดูจะเป็นการไม่ถูกต้องที่จะเรียกผู้ที่ไม่บริสุทธิ์ว่าเทพ นี่คือนิยามเดียวเท่านั้นที่ลูกสามารถพูดได้ว่า: ศาสนานั้นคดโกงและการกระทำของพวกเขานั้นก็คดโกงด้วยเช่นกัน พวกเขาเรียกสิ่งนั้นว่าศาสนาอินดูดั้งเดิมที่คงอยู่ตลอดไป พวกเขาไม่แม้แต่จะมีช่องที่จะแสดงศาสนาเทพ(ในแบบสัมมาโนประชากร) พ่อคือผู้เป็นที่รักที่สุดของพวกเราลูกๆ และท่านทำให้พวกเราเป็นบางสิ่งจากที่ไม่ได้เป็นสิ่งใดเลย ลูกสามารถอธิบายว่าพ่อมาอย่างไร เพราะแม้แต่เทพก็ไม่ได้ย่างเท้าเข้ามาในโลกที่ทาโมประธานแล้วพ่อจะมาได้อย่างไร? พ่อฉันไม่มีตัวตนและท่านไม่มีเท้าของท่านเองและเหตุนี้เองท่านจึงเข้ามาในฉัน เวลานั้นลูกๆ กำลังนั่งในโลกของพระเจ้าในขณะที่ผู้อื่นทั้งหมดอยู่ในโลกที่เป็นเช่นปีศาจ ยุคแห่งการบรรจบพบกันนี้สั้นมากเวลานี้ลูกเข้าใจว่าลูกไม่ได้อยู่ในโลกของเหล่าเทพหรือในโลกที่เป็นเช่นปีศาจพวกเราอยู่ในโลกของพระเจ้า พ่อได้มาเพื่อพาพวกเรากลับบ้าน พ่อพูดว่า: นั่นคือบ้านของพ่อ พ่อได้จากบ้านของพ่อและมาที่นี่เพื่อผลประโยชน์ของลูก เมื่อบาร์ตันได้กลายเป็นดินแดนแห่งความสุข พ่อก็ไม่ได้ไปที่นั่น พ่อไม่ได้กลายเป็นนายของโลก ลูกกลายเป็นเช่นนั้น พ่อคือนายของบราห์มันด์ ทั้งหมดนั้นกลับไปสู่บราห์มันด์ แม้แต่เวลานี้พวกเขาก็กำลังนั่งที่นั่นอย่างป็นนาย ผู้ที่ยังคงต้องลงมาก็คงมาที่นั่นแต่พวกเขานั้นจะไม่ได้กลายเป็นนายของโลก บาบาอธิบายอย่างมาก นักเรียนบางคนนั้นก็ดีมากและดังนั้นพวกเขาจึงได้รับทุนการศึกษา เป็นความมหัศจรรย์ที่เมื่อพวกเขามาที่นี่ พวกเขา ก็พูดว่าพวกเขาจะกลับมาบริสุทธิ์แต่แล้วเมื่อพวกเขากลับไปพวกเขาก็อยู่อย่างไม่บริสุทธิ์ อย่างนำผู้ที่อ่อนแอเช่นนั้นมาที่นี่ เป็นหน้าที่ของครูบราห์มันที่จะค้นหาเกี่ยวกับพวกเขาก่อนพาพวกเขามาที่นี่ ลูกรู้ว่าเป็นดวงวิญญาณที่นำร่างมาใช้และเล่นบทบาท พวกเขาได้รับบทบาทที่ไม่สูญสลายแล้ว อัจจะถึงลูกๆ ที่สุดแสนหวาน ผู้เป็นที่รักยิ่ง ที่จากหายไปนาน เวลานั้นได้พบพานอีกครั้ง รัก ระลึกถึง และสวัสดีตอนเช้า จากแม่ พ่อ บัพาดา พ่อทางจิตพูดนมัสตกับลูกๆ ทางจิต

สาระสำหรับการสร้างสมเพื่อการเป็นตัวของตัวเอง คุณธรรม และการจดจำระลึกถึง:

1. กลายเป็นประชากรและขึ้นทางสู่ดินแดนแห่งความสงบและดินแดนแห่งความสุขแก่ทุกคน ทำงานรับใช้ของการนำเรือของทุกคนไปจากดินแดนของความทุกข์ ให้ประโยชน์แก่ตนเองด้วยเช่นกัน
2. อยู่อย่างมั่นคงในรูปที่เต็มไปด้วยความสงบของลูกและฝึกฝนที่จะอยู่อย่างละวางจากร่างของลูก นั่งในการจดจำระลึกถึงพร้อมกับเปิดตาของลูก จดจำผู้สร้างและสิ่งสร้างด้วยสติปัญญาของลูก

พร: ขอให้ลูกเป็นอิสระจากการมองดูผู้อื่นและมีความรู้สึกของการให้คุณประโยชน์เมื่อมองเห็นหรือได้ยินเกี่ยวกับสถานการณ์ใด ๆ

ชุมนุมที่ใหญ่ขึ้น สถานการณ์ที่ใหญ่ขึ้นที่อาจจะเป็น อย่างไรก็ตาม ความปลอดภัยของลูกอยู่ที่การมองแต่ไม่เห็นและฟังแต่ไม่ได้ยิน รักษาความคิดที่บริสุทธิ์และเป็นบวกสำหรับตนเอง ดวงวิญญาณผู้ที่รักษาความคิดที่บริสุทธิ์และเป็นบวกสำหรับตัวเองอยู่อย่างป็นอิสระจากการมองดูคนอื่น ถ้าเนื่องจากเหตุผลใดๆ ที่ลูกต้องฟังสิ่งใดและลูกคิดว่าตัวเองต้องรับผิดชอบและแล้ว ก่อนอื่นใดทำให้เบรคของลูกมีพลัง ลูกเห็นลูกได้ยินและนำประโยชน์มากมายที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้และใส่ฟูสต่อฟ

คติพจน์: ผู้ที่ทำงานรับใช้ในทุกอย่างก้าวผ่านชีวิตที่พอใจและมีความสุขของพวกเขาคือผู้ใช้ที่แท้จริง

*** โอม ชานติ ***